zoo'n onverwachte bondgenoot bleek. Het zweet stroomde ons door den ingespannen arbeid langs het gelaat, doch eindelijk was al het helsche poeder in het water verdwenen, op een handvol na, dat ik bewaren wilde voor onzen chemischen expert. Gibraltar was gered!

Wij keken elkaar voldaan aan.

„Nu moeten we nog slechts den man hebben!" zei ik.

„Ja, dien vervloekten kerel moeten we vangen," stemde mijn vriend grimmig in.

We zouden deze holen niet verlaten, alvorens wij met den aterling hadden afgerekend. We zouden op hem wachten al moest het dagen duren. Fluisterend spraken we af, dat we op eenigen afstand van elkaar zouden postvatten en niet eerder handelen, voordat de man zich tusschen ons beiden bevond; op die manier was de kans op ontsnappen gering. Dit vastgesteld zijnde, zetten we onzen tocht voort en betraden de tweede gang. Deze was met vierkante steenen geplaveid en liep soms glooiend, soms met kleine treden naar beneden. Het was duidelijk, we ontdekten hier een bouwwerk uit de Oudheid.

„Van de Phoeniciërs!" verklaarde Moulton die den vloer en de wanden der gang betastte. Wij vervolgden onzen weg, steeds dalende, in de bedompt ruikende gang. Eindelijk meenden we een geschikte plek gevonden te hebben, om de gebeurtenissen af te wachten; de gang had zich verbreed tot een klein hol, aan het begin waarvan ik mij achter een rotsblok een schuilplaats zocht; mijn metgezel installeerde zich een honderd meter verder. Ik blies mijn lantaarn uit en daar zaten we nu als twee spookgestalten in de duisternis en wachtten. . . . . .

Wij wachtten tot mijn repetitie-horloge mij vertelde dat buiten de nieuwe dag aangebroken was. Ik begon juist een woedenden strijd tegen den verraderlijken slaap, toen ik het geluid van zachte voetstappen hoorde. Ik zonk terug in mijn schuilplaats, elke zenuw gespannen. De stap kwam nader en ik bewonderde de zekerheid, waarmee de man in de duisternis den weg wist. Hij was Moulton reeds gepasseerd: ik hoorde reeds zijn ademhaling. Voorzichtig haal ik mijn electrische zaklantaarn te voorschijn, een druk op den knop en — een hel schijnsel verdrijft de duisternis, doch te gelijker tijd hoor ik den schaterenden lach van Moulton, een lach, die door de wanden tienvoudig weerkaatst werd. Hij was gewroken voor de spotternijen, die hij van mij had moeten hooren over zijn gebrek aan moed tijdens de neerdaling langs de klip.

Blazende van woede, met rollende oogen, deschitterende tanden tot een grijns, stond de oude Eliza voor mij en staarde me ten hoogste verwonderd aan, om vervolgens met een korten schreeuw mij voorbij te snellen, gevolgd door de andere apen. Vloekende ging ik weer zitten, terwijl van uit de verte mij nog steeds de onderdrukte lach van mijn vriend tegenklonk.

En weer verliepen er vele lange vervelende uren, waarin we stilzwijgend de wacht hielden.

Of ik geslapen had weet ik niet, al wat ik weet is, dat ik opeens in de gang, die naar beneden liep, een licht zag opdoemen. Het kwam snel nader en weldra zag ik ook den man die het droeg en die met vlugge passen op ons toestapte. Ik zag hem mijn vriend passeeren, en dezen laatsteongemerkt opstaan en hem volgen. Nu stond ook ik voorzichtig op en sloop voorwaarts. De prooi was ons!

Hij scheen zoo overtuigd van zijn veiligheid, dat hij niet de minste voorzorgen nam. Hij was mij misschien tot op een twintig schreden genaderd, toen mijn voet een lossen steen raakte, die een eind over den grond rolde. Met van schrik uitpuilende oogen staarde hij mij aan, slaakte een kreet en nam de vlucht, terwijl ik op hem kwam aanrennen.

Ik zag duidelijk het litteeken op zijn kin, voordat hij zich omkeerde. Het gelukte mij niet, hem te grijpen, doch dat hinderde niet, hij liep nu, onbewust, mijn vriend in de armen. Na eenige minuten hoorde ik opnieuw een kreet, een vloek, zag bij het fakkellicht een paar worstelende gedaanten, tot opeens de man zijn flambouw in Moulton's gelaat duwde. De vlam doofde en dikke duisternis omringde ons weer.

Ik verwenschte mijn onhandigheid, terwijl ik vergeefsche pogingen deed mijn zaklantaren te ontsteken, die dit nu, op het kritieke oogenblik, niet doen *wilde*. Ik hoorde de beide mannen met elkander worstelen; hoorde den val van een lichaam gepaard gaande met een vloek van Moulton; ter zelfder tijd klonk het geluid van klepperende muilen, dat zich verwijderde in de duisternis.

„Hij vlucht! Hij vlucht!" riep mijn metgezel, en op hetzelfde oogenblik gelukte het mij mijn electrische lantaarn te ontsteken.

Als een silhouette op een donkeren achtergrond zag ik nu de witte djelab afsteken op het zwart van de donkere gang. We renden den kerel na, Moulton voor mij, de revolver in de hand, ik volgde met de lantaarn.

Daar klonk een schot, de vluchteling wankelde, doch vervolgde zijn weg. Een tweede, een derde schot klonk; beide misten. Ik hield mijn lantaarn zoo hoog mogelijk. Het geknal van het vierde schot echter ging verloren in een overweldigend geraas.

Ik zag de vlam uit de revolver, doch tegelijker tijd scheen een stroom van vuur te spuiten uit de schouders van den vluchteling, waartegen de lange gestalte van Moulton als een reus afstak.

Een onzichtbare macht sloeg mij tegen den rotswand en deed mij mijn bewustzijn verliezen, waarbij het mij toescheen alsof ik geklots van water hoorde, dat nader kwam.

Het was de aanraking van koud water, dat mij weer tot bewustzijn bracht. Mijn voeten lagen in een steeds wassenden watervloed, terwijl het geluid van een cascade mij in de ooren klonk. Half in het water lag de bewustelooze Moulton. Ik stapte onbevreesd voorwaarts, greep hem bij den kraag en haalde hem half dragende, half sleepende, uit het water. Op hetzelfde oogenblik liet ik mijn lantaarn vallen, het water spatte mij in den mond. *Het was zout!*

Nu begreep ik alles.

De man had de een of andere springstof bij zich gehad die door Moulton's kogel getroffen en ontploft was, juist toen we ons onder de straat van Gibraltar bevonden.

De explosie had het rotsgesteente vaneen gereten en het was het water der Middellandsche Zee, dat thans de tunnel binnenstroomde, aldus het werk der Oudheid verwoestende.

Doch toen we veilig in het groote hol uitrustten van de emoties der laatste uren, en we ons helder konden indenken, wat het gevolg van onzen tocht was geweest, wisten we dat een groot gevaar was afgewend en Gibraltar veilig was voor aanslagen.

Geen menschelijke mol zou ons meer bedreigen.

Als zij het zouden willen doen, zouden ze als ratten sterven.

MR. H. SMEENGE IN ZIJN KIESDISTRICT GEHULDIGD.

Ter gelegenheid van het 30-jarig lidmaatschap van de Tweede-Kamer van Mr. H. Smeenge, werd op 26 Maart de huldiging, tevens bondsvergadering van den Bond voor Vrijzinnige Propagandaclubs in Nederland, gehouden in Hotel Ogterop te Meppel, onder voorzitterschap van den heer I. H. J. Vos.

PRIJSVRAGEN KOLONIAAL INSTITUUT.

Het Koloniaal Instituut heeft bij de Koninkl. Fabriek van Zilverwerken C. J. Begeer te Utrecht een fraaie, door Louis Vreugde ontworpen, penning laten slaan als prijs voor door het Instituut uitgeschreven prijsvragen. De symboliek doelt op de samenwerking tusschen wetenschap (stoere, Europeesche figuur) en practijk (jonge inlandsche figuur met primitief gereedschap). „Het lichtet overal" is de kernspreuk. De keerzijde heeft een fraaien rand van Indische vruchten.

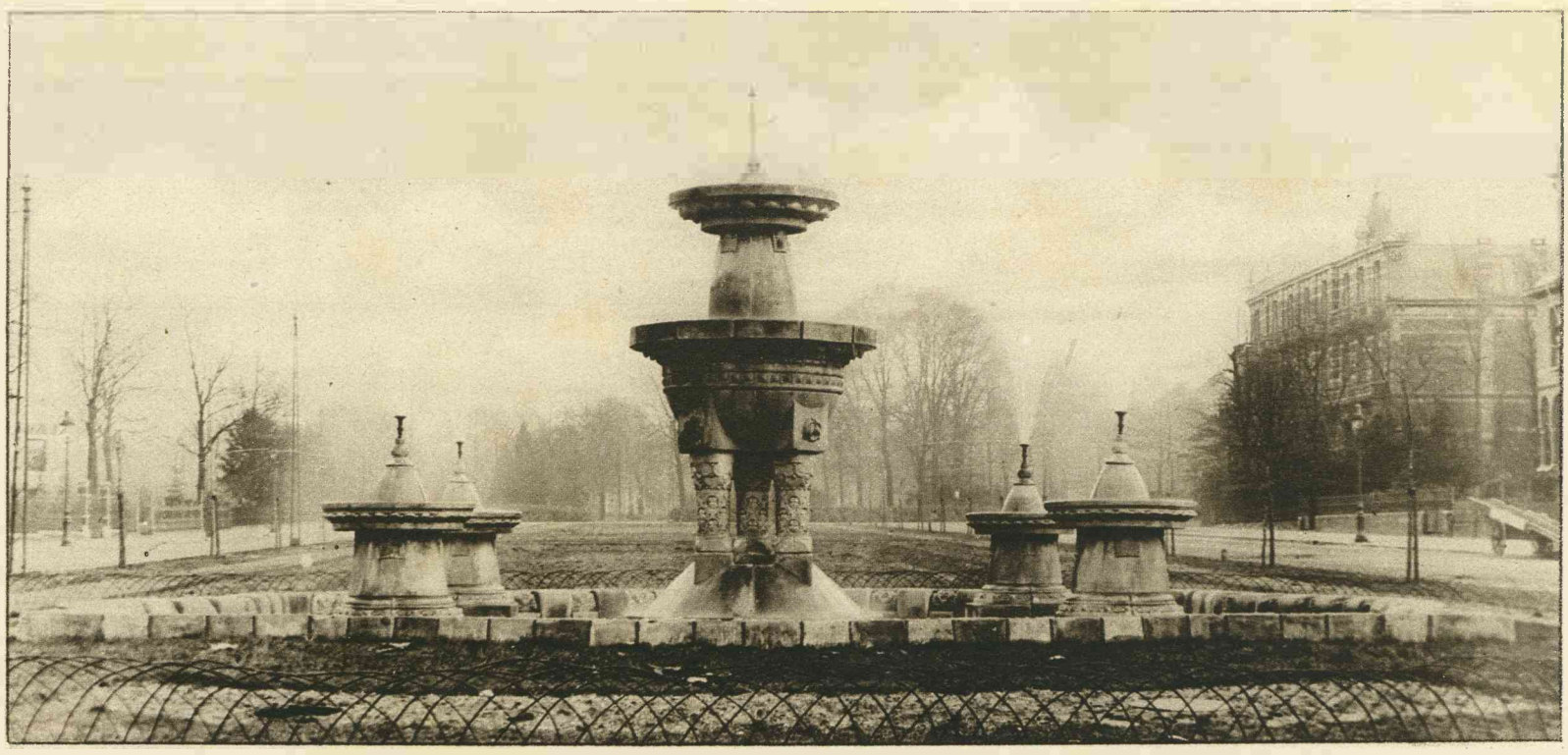

J. VAN GESSELER VERSCHUIR †.

W. J. WENKENBACH †.

In den ouderdom van 73 jaar is te 's-Gravenhage overleden de heer J. VAN GESSELER VERSCHUIR, gepensionneerd assistent-resident. — Te 's-Gravenhage is op 56-jarigen leeftijd overleden de heer W. J. WENKENBACH, Chef van het bevolkingsregister. De overledene was een in breede kringen zeer geziene figuur, aan wien de gemeente een voortreffelijk ambtenaar verliest.

EEN ARTISTIEK UITGEVOERD WERK.

Nijmegen is een monumentaal fontein rijk geworden. De op kunstgebied bekende heer Brouwer heeft ze ontworpen en er iets karakteristieks van gemaakt. Eenvoudig en streng van lijn, doet het geheel rustig en voornaam aan. Vooral wanneer het water uit de zuiver gestelde buisjes spuit en neerstuift, en de fontein als door een waas gezien wordt, doen de vormen het prachtig. De reusachtige bassins zijn uit één stuk gebakken. Voorwaar een technische prestatie!

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.